

עמ"ת 45777/03/17 - פאהד סוב לבן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 45777-03-17 סוב לבן נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת נאוה בן אור
העורר
פאהד סוב לבן
על ידי ב"כ עו"ד שלמה גיגי
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד אליסף קליין

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט דוד שאול גבאי ריכטר) מ-20.3.17, בגדרה קבע כי נגד העורר קיימות ראיות לכאורה אשר יש בהן כדי לבסס את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום שהוגש נגדו, כי קמה עילת מעצר וכי יש מקום לבדוק חלופת מעצר באמצעות שירות המבחן. לטענת העורר אין תשתית ראייתית לביסוס המיוחס לו ומשכך אין הצדקה להותירו במעצר ולו על מנת שתיבחן האפשרות לשחררו בחלופה.

1. נגד העורר ועוד שלושה אחרים הוגש כתב אישום, שיסודו במעשים שנעשו על ידם ב-24.2.2017 ובסמוך לכך. העורר (נאשם 4 על פי כתב האישום) הוא אזרח ישראלי ואילו השלושה האחרים (נאשמים 1-3) הם פלשתינים תושבי הרשות, שלא היה ברשותם אישור כניסה לישראל. כרקע, מקדים כתב האישום, כי רכב מסוג ניסן קשקאי (להלן "הניסן"), נגנב מבעליו עוד בספטמבר 2016. זהות הגנב אינה ידועה למאשימה. לוחיות הרישוי של הניסן הוחלפו ותחת לוחית הרישוי המקורית הורכבה לוחית רישוי שמספרה 40-486-63.

2. במועד שאינו ידוע למאשימה קשרו הנאשמים קשר, ביחד עם אדם ושמם מוחמד חדור (להלן "חדור"), אף הוא תושב הרשות שאין לו היתר כניסה לישראל, להתפרץ לדירות מגורים בעיר שוהם ולגנוב מהן. לשם מימוש הקשר קיבלו הנאשמים לידיהם, במועד שאינו ידוע, את הניסן הגנוב. במועד שאינו ידוע נכנסו לישראל נאשמים 1-3 וחדור. הנאשמים וחדור הצטיידו בכלי פריצה וב-24.2.2017 בשעות ערב הגיעו לעיר שוהם, בשני כלי רכב: ברכב הניסן הגנוב וברכב מסוג פורד קונטקט (להלן "הפורד") אשר לטענת המאשימה מצוי בבעלותו של העורר. הנאשמים וחדור התפרצו לדירת מגורים בעיר בכוונה לבצע בה גניבה. לשם כניסה לדירה הם טיפסו למרפסת הדירה ופתחו את ויטרינת הסלון, ערכו חיפוש בארונות ובמגירות הבית והוציאו את כל תכולתם. הם נטלו ציפה של כרית ומילאו אותה בתכשיטים שהתכוונו לגנוב. כמו כן נטלו עמם חמישה מחשבים ניידים וטאבלט, שעונים, בגדים, נעליים וחפצים מחפצים שונים. לאחר מכן התפרצו לבית מגורים סמוך וגם הפעם נטלו לידיהם כסף שמצאו במקום, שני מחשבים ניידים, מחסנית של אקדח, מצלמה, תכשיטים ועוד חפצים. חלק מן הרכוש שגנבו העמיסו הנאשמים וחדור על רכב הניסן, חלק בתא המטען ובחלק במושב האחורי. חדור נהג בניסן ועמו נסעו ברכב נאשמים 1-3. העורר נסע מן המקום ברכב הפורד.

3. בשלב מסוים הבינו הנאשמים כי הם במעקב משטרה. נאשם 1 החל לנהוג בצורה פוזת, כך שנסע לאחור במהירות, ופגע ברכב המשטרה שהיה מאחוריו. לאחר מכן יצא נאשם 1 מן הרכב, החל במנוסה ולא שעה לקריאת הבלש דביר עמר לעצור. בהמשך אף ניסה נאשם 1 לתקוף את דביר, עד שהאחרון הצליח להשתלט עליו ולעצרו. כשנעצר, נתפסו של גופו של נאשם 1 פריטי רכוש שנגנב משתי הדירות שנפרצו.

נאשם 2 יצא אף הוא מן הרכב והפריע לשוטרים משה נגוריאן, תקף אותו ודחפו לשיחים הסמוכים. כך גם תקף שוטר נוסף ושמו ירדן דהן, בכך שבעט ברגלו בחוזקה. נאשם 3 נמלט מן הרכב, תוך שהבלש ניסם קטנוב דולק אחריו. בהמשך המרדף תקף נאשם 3 את ניסים ובעט במצחו. בסופו של דבר הצליח ניסים להדביק את נאשם 3 ולעצרו לאחר מאבק עמו. חדור נמלט מן הרכב כשהבלש איתי מלכא דולק אחריו. כשהבלש התקרב אליו הוציא חדור מכיסו גז מדמיע וריסס אותו לעבר פניו.

4. עם הגשת כתב האישום ביקשה המשיבה כי בית המשפט יורה על מעצרים של הנאשמים, והעורר בכללם, עד תום ההליכים. הבקשה התבססה על התשתית הראייתית ועל המסוכנות הנלמדת ממנה. בין היתר עמדה על העובדה שהמדובר בהתפרצות שנעשתה לאחר תכנון מדוקדק, שכלל הצטיידות בטלפונים מבצעיים ששימשו את הנאשמים ליום ההתפרצויות בלבד, על היקף הרכוש שנגנב ועל כך שהנאשמים לא נרתעו לפרוץ לדירות בשעות בהן ניתן היה להעריך שבני הבית מצויים בהן, על כל המשתמע מכך לעניין היתכנות התפתחותה של אלימות. עוד הופנה בית המשפט לעברם הפלילי של הנאשמים. בהקשר זה צוין כי למשיב חמש הרשעות קודמות בעבירות מרמה, הסעת שב"חים, פריצה לרכב וגניבה מרכב, כשהאחרונה בהן היא מנובמבר 2015. העורר אף ריצה עונשי מאסר בגין עבירות אלה.

5. הנאשמים (למעט נאשם 2) חלקו על קיומן של ראיות לכאורה וב-15.3.2017 התקיים דיון מפורט וממצה בטענותיהם. ב-20.3.2017 הודיע בית המשפט את החלטתו, לפיה קיימות ראיות לכאורה לביסוס העבירות המיוחסות לנאשמים על פי עובדות כתב האישום. בהחלטתו עמד בית המשפט על כך שהתשתית הראייתית מבוססת על דו"חות פעולה, על דו"חות עיקוב, על ממצאים שנתפסו בשטח ועל ניתוח מחקרי תקשורת. לא נמצאו ראיות פורנזיות הקושרות מי מן הנאשמים לזירה אולם בית המשפט הגיע למסקנה כי הראיות הנסיבתיות הן בעוצמה כזו המאפשרת מסקנה בדבר סיכוי סביר להרשעה. בכל הנוגע למשיב קבע, כי "לגביו מקומן של הראיות הנסיבתיות רחב יותר, אם כי קיימת נגדו גם ראיה ישירה שעניינה זיהויו כנהג הפורד ע"י אחד השוטרים".

6. אין חולק, כי העורר לא נתפס בזירת האירוע אלא מספר ימים לאחר מכן. בית המשפט דחה את טענות הסניגור לפיהן לא נמצאה כל ראיה הקושרת בינו לבין המעשים המיוחסים לאחרים. אקדים ואומר כי על טענות אלה חזר הסניגור בטיעונו לפניי, ולא מצאתי בהן ממש.

בית המשפט דחה את הטענה בדבר היעדר קשר בין רכב הניסן לבין רכב הפורד. בכל הנוגע לעניין זה ביסס בית המשפט את ממצאיו על דו"ח פעולה של השוטר סויה מיום האירוע, לפיו ראה שני אנשים החוצים את גדר ההפרדה ונכנסים לפורד. בהמשך לדיווח זה, המשיך את העיקוב השוטר מיארה, שהיה רכוב על אופנוע. בשלב מסוים הבחין בחדור היושב בספסל האחורי של הפורד. בהמשך עברו שני אנשים מהפורד לניסן, ויחד עמם חדור. בסביבות השעה 18:16 של אותו יום נראו שני כלי הרכב כשהם נוסעים זה אחר זה, כחצי שעה לאחר מכן יצא מן הניסן אדם לבוש

טריינינג ושוחח עם יושבי הפורד. כעבור כשעה נצפו שני כלי הרכב שוב, כשהם נוסעים סמוכים זה לזה ברחובות שוהם. השוטר הרוש, שהיה בחוליית העיקוב במשך שעות אחרי שני כלי הרכב, אמר בהודעה שנגבתה ממנו לאחר מעשה כי "אין מצב" ששני כלי הרכב לא היו קשורים האחד לשני: "הם היו צמודים מספר שעות ביחד ועברו נוסעים מרכב אחד לשני". כך גם עולה מדו"ח פעולה של השוטר אליין אסבג, המציין כי בין שני כלי הרכב הייתה תחלופת נוסעים מספר פעמים. בית המשפט היה ער לכך שבעת מעצרים של משיבים 1-3, שהיו בניסן, לא נצפה רכב הפורד, אולם לא מצא כי יש בכך כדי לבטל מעוצמתם הראייתית של דו"חות העיקוב הצולבים, שליוו את כלי הרכב במשך מספר שעות והמתארים קשר הדוק ביניהם.

טענה נוספת שנדחתה הייתה שהעורר לא זוהה. בהחלטתו עומד בית המשפט על הודעתו של השוטר מיארה, לפיה בשלב מסוים של העיקוב עמד במקביל לפורד וראה את הנהג, אותו תיאר כ"בחור בערך גיל 28-30 רזה היה קצת מזוקן, אם אראה אותו אני מאמין שאוכל לזהות אותו". למיארה נערך מסדר זיהוי והוא אכן זיהה את העורר כמי שנהג ברכב. מיארה הסביר, בהמשך למסדר הזיהוי, כי זיהה את העורר על פי פניו וכי "איך שראיתי את תמונתו על הצג מיד היא קפצה לי לעין וזיהיתי אותו בוודאות של מיליון אחוז כנהג". עם זאת הוסיף, כי אינו זוכר שראה משקפיים על עיניו (אין חולק כי העורר מרכיב משקפיים). לעומת מיארה, שוטר 632 שנטל חלק בעיקוב לא זיהה את העורר במסדר הזיהוי והצביע על שתי תמונות אפשריות, שתיהן אינן של העורר. מנגד הוסיף, כי המדובר באדם שהרכיב משקפיים. בית המשפט קבע כי אינו מוצא פגם בזיהוי על ידי השוטר מיארה, ודאי לא בשלב בחינתן של הראיות לכאורה. עוד קבע, כי היעדר הזיהוי בידי שוטר 632 מחליש במקצת את הזיהוי מצד מיארה אולם חולשה זו מתאזנת בעובדה שאותו שוטר מסר תיאור דומה של הנהג.

כך נדחתה גם טענת הסנגור לפיה רכב הפורד אינו של העורר. בית המשפט מצא, כי הגם שהרכב רשום על שמו של יוסף ג'אבר, יש סתירות מהותיות בין גרסתו של ג'אבר, שנחקר כחשוד, לבין גרסתו של העורר לעניין זה. לעניין זה ציין בית המשפט כי לא יכולה להיות מחלוקת שהפורד נרכש על ידי העורר מאדם עליאן, וכי הבעלות הועברה ברישום ליוסף ג'אבר. קביעה זו מבוססת על הודעתו של עליאן. מנגד, הסתירות בין גרסאות ג'אבר לבין גרסאות העורר מלמדות, כי הרכב היה בחזקתו הפעילה של העורר: בעוד שג'אבר טען תחילה כי הרכב היה בחזקתו וכי הוא לא נתן לאיש לנהוג בו, הרי שחזר בו מאוחר יותר מטענה זו. העורר, מנגד, הכחיש בהודעתו הראשונה קשר לפורד, אולם אישר כי עשה בו שימוש פעם או פעמיים. בגרסה מאוחרת יותר טען, כי ב-24.2.2017 אכן נסע בפורד, אולם החזירו לג'אבר באבו גוש. כאשר עומת עם גרסת ג'אבר לפיה הרכב "תקוע" מזה זמן ברמאללה (לרבות המועד בו הודה העורר כי השתמש בו) טען העורר כי אין לו מה לומר. ועל כל אלה, קיים דו"ח תנועה על שמו של העורר כשנתפס בעבירת תנועה ברכב הפורד, ב-12.2.2017. לא ניתן על ידי העורר הסבר לכך.

ולבסוף נמצאה לבית משפט קמא ראיה במחקרי תקשורת. הכוונה לכך שמחקרי התקשורת העלו כי הטלפון הנייד של העורר היה כבוי בין השעה 17:21 של יום האירוע לבין חצות, ומיד לאחר מכן תועדו מספר שיחות ומסרונים בינו לבין יוסף ג'אבר. זאת ועוד. ממחקרי התקשורת עולה כי הטלפון של העורר היה בקשר של מסרונים עם טלפון שמספרו 054-3563815, שעל פי החשד שימש טלפון "מבצעי" והיה פעיל רק ביום האירוע. והנה, ברכב הניסן נתפס טלפון "מבצעי" נוסף, שמספרו עוקב - 054-3563814, וממנו היו התקשורויות לנאשמים 1 ו-3.

7. נוכח כל אלה הגיע בית המשפט למסקנה כי המדובר בראיות נסיבתיות בעוצמה גבוהה, המתחזקות בזיהוי של העורר על ידי מיארה ומן הסתירות המשמעותיות בין גרסאותיו לבין גרסאות ג'אבר בנוגע לבעלות ולשימוש ברכב הפורד. גם העובדה שהטלפון של העורר היה סגור בשעות הרלוונטיות וחזר "לחיים" אחרי חצות הלילה יש בה כדי לחזק את מכלול הראיות ואת מעורבותו של העורר בפרשה. מאחר שהעורר לא מסר גרסה קוהרנטית שיש בה כדי להעלות ספק, ולו בשלב זה של בחינת הראיות, הגיע בית משפט קמא למסקנה אליה הגיע.

בהמשך, משקבע כי קיימות ראיות לכאורה המבססות גם עילת מסוכנות, סבר בית המשפט כי בטרם יכריע בבקשת המשיבה למעצר עד תום ההליכים, נכון יהיה לשקול חלופה באמצעות שירות המבחן. ישיבה נוספת, לאחר שיוגש התסקיר, נקבעה ל-2.4.2017.

8. אעיר, כי ככלל הצדק עם ב"כ המשיבה, שטען לפני כי היה על ב"כ העורר להמתין עד להכרעת בית המשפט קמא בבקשה למעצר עד תום ההליכים ולהגיש את הערר עם קבלת ההחלטה הסופית בבקשת המעצר. אם נעתרתי לבקשת הסינגור לדון כבר עתה בטענותיו ביחס לקיומן של ראיות, הרי זה כדי להפיס את דעתו שמרשו אינו מבלה את ימיו במעצר, בהמתנה לתסקיר מעצר, כשאין - כנטען על ידו - ולו תשתית ראייתית מינימאלית להצדקת המשך המעצר.

9. כפי שכבר הערתי לעיל, לא מצאתי יסוד לטענות ב"כ העורר ואני סבורה כי בדין הגיע בית משפט קמא למסקנה אליה הגיע. כהערה כללית אעיר, כי ב"כ העורר מבקש לנהל, בטיעוניו, את המשפט עצמו. הודעת הערר נראית יותר כסיכומים לאחר שמיעת ראיות, תוך התייחסות למהימנות מסתברת של גרסת השוטר המזהה. אין זו הדרך לבחינתן של ראיות לכאורה. טענות כגון שזיהוי של העורר על ידי השוטר מיארה מוטל בספק שכן המדובר ברכב בעל חלונות כהים ובשוטר שהיה עסוק בתמרון בין מכוניות על מנת לצמצם מרחק ולנסות לזהות את יושבי הרכב אינן ממין העניין. תהיות אלה תבוררנה בהליך העיקרי. בשלב זה לפנינו זיהוי מובהק, ואין לומר כי מן הראיות עצמן, על פניהן, עולה ספק סביר במשמעותו הראייתית. ב"כ העורר התעכב על העובדה שהעורר לא זוהה על ידי שוטר העיקוב 632. אלא שכאמור, העורר זוהה גם זוהה על ידי השוטר מיארה, שהיה בטוח בזיהוי במאת האחוזים. אוסיף, כי בניגוד לטענת הסנגור לפיה שעת הזיהוי הייתה שעת לילה, השוטר מיארה החל במעקב אחר כלי הרכב עוד בשעות היום ולא מצאתי כי בשלב זה יש מקום להטיל ספק בדבריו לפיהם הבחין בתווי פניו של העורר באור יום. מכל מקום, וגם זאת בניגוד לטענת הסנגור, ראיית הזיהוי אינה הראיה העיקרית בתיק. ראינו לעיל, כי המדובר בתשלובת של ראיות, המובילות באופן הגיוני ומובהק למסקנה אליה הגיע בית המשפט, מבלי שניתן להן הסבר חלופי על ידי העורר, וכשבגרסתו נתגלעו סתירות.

גם העובדה שהפורד לא היה בסמוך לניסן בעת שהניסן נעצר על ידי שוטרי הבילוש אין בה כדי לעורר ספק בשלב זה. מן הדו"חות עולה בירור כי רכב הפורד עזב את הזירה לאחר ההתפרצויות והעמסת הניסן בשלל, ונסע לכיוון אחר.

10. לסיכום, עיון בחומר הראיות הביאני למסקנה אליה הגיע בית משפט קמא. מסקנה זו היא בלתי נמנעת בהינתן ניסיונו של העורר להתרחק מן הפורד, להכחיש את בעלותו בו ואת החזקתו הפעילה בו, כשגרסאותיו נסתרות הן בעדויותיהם של עליאן ושל ג'אבר והן בראיה אובייקטיבית בדמות דו"ח על עבירת תנועה. מסקנה זו היא בלתי נמנעת בהינתן מחקרי התקשורת, שממצאיהם פורטו בהחלטת בית משפט קמא, כשלכל אלה מצטרף זיהוי של העורר על ידי השוטר מיארה.

הערר נדחה.

המזכירות תמציא העתק מן ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, בהעדר
הצדדים.